

ACC. N:R M. 15746:1.

Landskap: *Skåne* Upptecknare: *Wihlborg Larsson, Perstorp*
Härad: *N. Aska* Berättare: *"*
Socken: *Perstorp* Berättarens yrke: *lantbrukare*
Uppteckningsår: *1961* Född år *1898* i *Perstorp*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Lägner och folktrö om männen. s. 1.

LuF 118.

18/10-61.

Skriv endast på denna sida.

FOLKTRO OM MÅNEN.

Några sägner om månen har icke förekommit i denna trakt. Fläckarna i månen då den är full har endast omtalats som "gubben i månen". Genusbeteckningen för månen har här varit maskulin.

Att månen haft något inflytande över människans liv omtalades endast i så måtto, att åderlåtning skulle ske vid olika månfasar för olika åldrar. Ungt folk under tjugo år borde åderlåta sig i första månkvarteret, folk mellan tjugo och fyrtio i andra, mellan fyrtio och sextio i tredje, samt äldre i sista kvarteret.

Beträffande årsgrödan så borde stallgödseln utköras på åkern vid fullmåne, sådd ske i nedan om det gällde växter för skörd ovan jord, i hy för rotfrukter och blommor.

Enligt somligas utsago visade sig spöken mest vid fullmåne, under det andra påstodo att de helst kommo mörka nätter då månen ej var uppe, någon av de äldre som påstått sig ha sett spöken, finns ej mera i livet. En gammal gumma omtalade i början av nittonhundratalet att bäckamannen, d.v.s. näcken kunde man få att lysa sig under mörka nätter då månen ej var uppe, ifall man var ute och vandrade men inte kunde se vägen. Då måste man kalla på honom och lova honom en penning, kastade man inte denna i det ljussken han lyste med, blev man sjuk. Det var nämligen endast skenet man förnam. Under ljusa nätter vid fullmåne kunde man se honom i form av en vit häst, betande på någon äng invid vattendrag.

Luz 118